

ΙΩΑΝΝΗ Γ. ΖΙΓΔΗ
ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ Ε.ΔΗ.Κ.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ ΤΟΥ 1992-2000

ΕΚΔΟΣΗ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ Ε.ΔΗ.Κ.
ΑΘΗΝΑ 1988

ΜΑΡΙΑΝΝΑ Α. ΠΥΡΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ

**Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ
ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ
ΤΟΥ 1992 ΚΑΙ 2000**

Εκδόσεις: 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025

Το βιβλίο αυτό τυπώθηκε τον Νοέμβριο του 1988 στο Τυπογραφείο Γ. Χαλκιάκου, Γερανίου 7, Αθήνα, για λογαριασμό του Γραφείου Τύπου της Ε.Δ.Η.Κ.

ΙΩΑΝΝΗ Γ. ΣΙΓΔΗ
ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ Ε.ΔΗ.Κ.

**Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ
ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ ΤΟΥ 1992-2000**

ΕΚΔΟΣΗ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ Ε.ΔΗ.Κ.
ΑΘΗΝΑ 1988

Στις 8 και 9 Οκτωβρίου 1988 η Ελληνική Σοσιαλιστική Δημοκρατική Νεολαία (Ε.Σ. ΔΗ.Ν.) —η Νεολαία της Ένωσης Δημοκρατικών Κέντρων (ΕΔΗΚ)— οργάνωσε την 7η Γιορτή της, όπως συνήθιζαν από τις Νεολαίες των πολιτικών κινήματων.

Η Γιορτή άρχισε με βραδιάμενο λόγο, που εκφώνησε ο Πρόεδρος κ. Γ. Ζίγγινης, για το ρόλο της Νεολαίας απέναντι στις προκλήσεις — ορόσημα του 1992 και του 2000.

Ο λόγος αυτός σταρείται παντελώς κηρυγματικό περιεχομένου και έχει πραγματικά εθνικές διαστάσεις.

Θεωρούμε καθήκον μας να τον αναθεωρησάμεν σε ξεχωριστό τεύχος, μετά από παράκληση πολλών φίλων, οι οποίοι άκουσαν την κωστασοραμμένη μετάβασή του από την ΕΡΤ και δεν βρήκαν καμιά αναφορά στον Έθνο.

ΑΘΗΝΑ, 10 Νοεμβρίου 1988

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ Ε.ΔΗ.Κ.

Ο κ. Ι. Ζιγός κατά την επίσημη του, χειροτονησίαν από με-
λησιν, της Ε.Σ.Α.Π.Ν.

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ Ε.ΔΗ.Κ.

Νέες και Νέος της ΕΣΣΑΗΝ!

Νέες και Νέος της ΕΣΣΑΗΝ!

Συνηθίζεται στο τέλος ενός Φεστιβάλ πολιτικής Νεολαίας, ο Αρχηγός να κάνει μια ομιλία, για να διατυπώσει τις απόψεις του κόμματος σχετικά με την εξέλιξη της πολιτικής κατάσταση και να προβάλλει το πρόγραμμά του.

Δεν θα ακολουθήσω την «πεποτημένη». Γιατί νομίζω ότι έτσι χάνεται η ευκαιρία να μιλήσει κανείς στους νέους για τα θέματα, που πράγματι τους αφορούν και είναι ζωτικά γι' αυτούς. Για τούτο θα αφιερώσω τη σημερινή μου ομιλία στο πρόβλημα των δύο «Προκλήσεων» του 1992 και του 2000, που αντιμετωπίζει σήμερα το έθνος — και ιδιαίτερα οι νέοι μας.

Ι. Η ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΤΟΥ 1992

Στα 1992 η χώρα μας θα γίνει μέλος της ελεύθερης Αγοράς των 322 εκατ. πολιτών, που απαρτίζουν την ΕΟΚ. Από μια μικρή, απομονωμένη και δασμοβιωτή οικονομία θα μεταπηδήσουμε απότομα σε μια τεράστια οικονομική ενότητα, στην οποία η κίνηση των προϊόντων, των κεφαλαίων και των προσώπων θα είναι ελεύθερη.

Συζητείται από πολλές πλευρές, πώς θα επιδιώξουμε και δε θα καταπονητούμε. Και προτείνονται διάφορα μέτρα για την αναδιάρθρωση των θεσμών, του παραγωγικού εξοπλισμού, της διοικητικής οργάνωσης κτλ.

Π ο λ ύ σ ω σ τ ό ! Φεβόμεν όμως ότι μέχρι σήμερα παραλείφθηκε ο σπουδαιότερος παράγοντας, που θα μας

επιτρέψει την επιδίωξη. Και αυτός είναι η α λ λ α γ ή
ν ο ο τ ρ ο π ι α ε, που μας χαρακτηρίζει σαν λαό.

Η Ελλάδα μέχρι σήμερα δεν απέκτησε τη νοστρωπία της βιομηχανικής και μεταβιομηχανικής κοινωνίας, όπως έχει διαμορφωθεί τόσο στη Δυτική όσο και στην Ανατολική Ευρώπη. Στην Ελλάδα διακοιτηχόμαστε ακόμα από μια νοστρωπία, που είναι απόρροια της σκλαβιάς 4 αιώνων. Βέβαια, δεν είμαστε «ραγιόδες». Κάνουμε ένα βήμα προς τα εμπρός! Είμαστε —να το ομολογήσουμε— λεβαντίνοι!... Συμπεριφερόμαστε σαν τους «Φράγκους» της Μ. Ασίας επί Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, που κάτω από την προστασία μιας ξένης Δύναμης, χωρίς συνείδηση άλλων γενικότερων δεσμεύσεων, δρούσαν απλά για το εθνικό τους συμφέρον. Ένας από τους βασικούς λόγους της εξέλιξης αυτής είναι ότι, από την ίδρυση του νεότερου ελληνικού κράτους φροντίσαμε να εξαρτήσουμε την επιδίωξη του από «πολιτειακές» σχέσεις με τους «μεγάλους Προστάτες μας» και όχι από τη γενική αναγνώρισή του, σαν ανεξάρτητου και απαραίτητου παράγοντα της κρατικής διάρθρωσης της Ευρώπης. Συνέπεια αυτού είναι και το γεγονός ότι, ενώ η Ελλάδα έδωσε το όνομα και τον πολιτισμό στην ήπειρό μας, μεταχειριζόμαστε τις λέξεις «Ευρώπη» και «Ευρωπαίος» κατά τρόπο που δίνει την εντύπωση ότι εμείς δεν ανήκουμε στην Ευρώπη ως χώρα και ως λαός!... Έτσι λέμε: «Θα πάμε στην Ευρώπη»! «Αυτός είναι Ευρωπαίος»! «Είναι Ευρωπαϊκό και όχι Ελληνικό το προϊόν αυτό»!

Η αλλαγή της νοστρωπίας

Στις βιομηχανικές κοινωνίες η δράση του πολίτη καθορίζεται από μια κοινωνική βεοντολογία, την οποία δεν μπορεί να παραβείνει προς όφελός του, χωρίς την άμεση αντίδραση των άλλων και της κοινωνίας στο σύνολό της, χωρίς κυρώσεις.

Μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα:

Τόσο στην Ανατολική, όσο και στη Δυτική Ευρώπη, όταν καθορίζεται μια ώρα συνάντησης, υπάρχει υπόχρεωση να τη σεβαστούν όλοι. Δεν μπορεί κανένας σε μια ουρά να αγνοήσει αυτούς, που βρίσκονται μπροστά και να πάρει αυθαίρετα τη θέση τους. Ένα ταξί δε μπορεί να στο-

ματό στη μέση του δρόμου και να εμποδίζει τα άλλα τροχοφόρα. Δε μπορεί κανένας να προσφέρει προϊόντα άλλης ποιότητας, απ' αυτή που ανέλαβε να προσφέρει.

Στις βιομηχανικές κοινωνίες ο σεβασμός των κοινωνικών κανόνων αποτελεί την προϋπόθεση για τη μεγαλύτερη αποδοτικότητα του πολιτή και της κοινωνίας στο σύνολό της. Αντίθετα στην Ελλάδα η παραβίασή τους είναι σχεδόν η κλασική μέθοδος για την επιτυχία του ατόμου σε βάρος βέβαια του συμφέροντος των άλλων και του κοινωνικού συνόλου. Ο «εαυτούλης μου» είναι εκείνο για το οποίο ενδιαφέρεται ο Έλληνας πολίτης και με βάση την αντίληψη αυτή παραβιάζει τους κανόνες της στοιχειώδους κοινωνικής συμπεριφοράς. Γι' αυτό και η μικρή απόδοση της κοινωνίας μας. Γι' αυτό η έλλειψη ανταγωνιστικότητας στις σχέσεις της με τις άλλες.

Στις βιομηχανικές κοινωνίες ο διάλογος και η συζήτηση γίνονται για να θγουν συμπεράσματα, που είναι θεμελιώδη για τους συζητητές. Στην Ελλάδα η τέχνη του διαλόγου είναι άγνωστη. Συζητούμε για να ακούμε τη φωνή μας και όχι του συνομιλητή μας! Στη χώρα μας θεωρείται μεγάλη ευφυΐα το: «άλλα σκέφτομαι, άλλα λέγω, άλλα κάνω». Στις βιομηχανικές χώρες αντίθετα, αυτό αποτελεί ανεπίτρεπτο εξουτελισμό!

Στις βιομηχανικές χώρες η ζωή εξελίσσεται οργανωμένα. Στην Ελλάδα δεν έχουμε τι είναι «ο ρ γ ά ν ω ο η». Βασιζόμαστε και είμαστε περήφανοι για την «έμπνευση της στιγμής» και τις «βουλεις του ποδαριού»!

Οι βιομηχανικές κοινωνίες κινούνται βάσει «προγραμματισμού». Και ο «φύτης και το κρέας» δρουν βάσει προγράμματος. Στην Ελλάδα αυτό είναι άγνωστο ή μάλλον είναι αντικείμενο χλευασμού!..

Στις βιομηχανικές κοινωνίες η εντατικοποίηση της εργασίας θεωρείται κανόνας απαραίτητος για την κοινωνική και οικονομική πρόοδο. Στην Ελλάδα έχουμε διαφορετικές απόψεις. Γι' αυτό φέβδαμε να προβάλλουμε σε σύνθημα πρόοδου και το ανεπιτόλητο: «Όχι στην εντατικοποίηση των σπουδών»!..

Στις βιομηχανικές κοινωνίες εργάζεται κανείς για να αποδώσει, γιατί η απόδοση καθορίζει την αμοιβή του, το εισόδημά του, όπως και το συνολικό εθνικό εισόδημα. Στην Ελλάδα οι υπάλληλοι —ιδιωτικοί και δημόσιοι— ελάχιστα ενδιαφέρονται για την απόδοση. Τους ενδιαφέ-

ρεί κατά γενικό κανόνα το ύψος της αμοιβής, που θα ε-
ξασφαλίσει.

Απόδοση σημαίνει ανταγωνιστικότητα. Και επειδή δεν
της δίδουμε την οφειλόμενη σημασία, γι' αυτό κινδυνεύ-
ουμε να πτωχεύσουμε, να εδρασηστούμε, όταν το 1992
ενταχθούμε μέσα στα πλαίσια της μεγάλης ελεύθερης
Αγοράς, που οι επιχειρήσεις θα επιδιώκουν ανάλογα με
την ανταγωνιστικότητά τους. Έτσι κινδυνεύουμε να χά-
σουμε όλες μας τις βιομηχανικές και τουριστικές επιχει-
ρήσεις, για να καταλήξουμε απλοί ξενοδοχειακόπληθοι
της λοιπής Ευρώπης.

Στις βιομηχανικές κοινωνίες οι νόμοι είναι ίσοι για ό-
λους και οι παραβάτες τιμωρούνται αυτόματα. Στην Ελ-
λάδα οι νόμοι εφαρμόζονται μόνο για τους αδύνατους
και όχι για τους ισχυρούς και τους «έξυπνους», για τους
οποίους η παράβαση είναι σχεδόν κανόνας και το αποτε-
λεσματικότερο εργαλείο της επιτυχίας τους!...

Στις βιομηχανικές κοινωνίες ο πολίτης έχει αξιώσεις
από το κράτος, αλλά αισθάνεται ότι έχει και υποχρεώ-
σεις προς αυτό. Στην Ελλάδα συμβαίνει το αντίθετο!
Όλοι θέλουμε να μας παρέχει το κράτος τα παν και ιδί-
ως μια «θεαούλα» και μια «συνταξούλα», χωρίς εμείς
να προσφέρουμε τίποτα. Για τούτο και η τερφότητα φορο-
διαφυγή, φόρους πληρώνουν μόνοι όσοι έχουν σταθερά
εσοδήματα, γιατί δε μπορούν να τα αποκρύψουν.

Δε χρειάζεται να προχωρήσω περισσότερο. Γιατί αρει-
λκτο προβάλλει το ερώτημα: Μ' αυτήν τη νοοτροπία εί-
ναι δυνατόν να ανταγωνιστούμε και να αντιμετωπίσουμε
τους άλλους Ευρωπαίους μετά το 1992, όταν θα λειτουργή-
σει η ΕΟΚ ως «ελεύθερη αγορά»; Και θα μπορούσαμε
να διασφαλίσουμε την εθνική μας ταυτότητα;

III ανάγκη αλλαγής νοοτροπίας

Για τούτο η απάντηση στην πρόκληση του 1992 είναι η
ταχύτερη αλλαγή νοοτροπίας. Ν' αφή-
σουμε τις «ευφυίες» του λεθαινισμού, που ήταν αποτε-
λεσματικές σε άλλες ιστορικές περιόδους και να αποκτή-
σουμε τη νοοτροπία του πολίτη με κοινωνική συνείδηση,
που σέβεται τους κοινωνικούς κανόνες, οργανώνει και
προγραμματίζει την εργασία του και ενδιαφέρεται για τη
μεγαλύτερη δυνατή αύξηση της απόδοσής του, αφού απ'

αυτήν προσδιορίζεται και το ύψος του ατομικού του, αλλά και του εθνικού εισοδήματος.

Οι Έλληνες του εξωτερικού — επειδή έχουν πεισθεί, ότι στις χώρες που μετανάστευσαν οι νόμοι ισχύουν για όλους και δεν είναι, όπως στην Ελλάδα, μόνο για τους «αφελείς» και τους «αδύνατους» — αναγκάζονται να αναπροσαρμόσουν τη νοοτροπία τους και γι' αυτό γίνονται ισότιμοι με τους άλλους διαφορετικής εθνικής προέλευσης πολίτες. Παράδειγμα οι Έλληνες της Αυστραλίας, του Καναδά και των ΗΠΑ — οι τελευταίοι μάλιστα μ' ένα αξιοπαιδί τους διεκδικούν σήμερα το ανώτατο αξίωμα της μεγάλης αυτής Βορειοατλαντικής Δημοκρατίας.

Η αλληλεγγύη και οι Νέοι

Βέβαια η προσπάθεια μεταβολής της νοοτροπίας πρέπει να αρχίσει από τα σχολεία. Γι' αυτό η Πολιτεία έχει πρώτιστο καθήκον να αναμορφώσει την παιδεία προς αυτήν την κατεύθυνση. Διότι παιδεία δεν είναι μόνο μετάδοση γνώσεων. Παιδεία σημαίνει διαμόρφωση χαρακτήρα. Ένας «αθωνίτικος» με περισσότερες γνώσεις είναι πιο επιζήμιος στη κοινωνικό σύνολο από έναν άλλον, που θα έχει λιγότερες γνώσεις.

Το ζήτημα αυτό για την επιβίωσή μας θέμα αφορά πρώτιστα τους νέους της Ελλάδας, διότι αυτοί βασικά θα σταδιοδρομήσουν στην κοινωνία της Ενωμένης Ευρώπης. Και αυτοί πρέπει να εξασφαλίσουν, όπως και οι γενεές που θα τους ακολουθήσουν, μια πρόχειρα θέση μεταξύ των λαών της.

Στην προσπάθεια αυτή, ο κάθε νέος πρέπει να κάνει το καλύτερο δυνατό για τον εαυτό του. Αλλά πρέπει όλοι οι νέοι — ο ένας πλάι στον άλλο — να ενεργήσουν και ομαδικά, για να υποχρεώσουν την Πολιτεία, να πάρει τα κατάλληλα μέτρα γι' αυτή την επαναστατική αναπροσαρμογή.

Η ΕΙΣΔΗΗ πρότεινε τη δημιουργία του «Εθνικού Συμβουλίου Νεότητας», στο οποίο θα συμμετέχουν ισότιμα οι πολιτικές και οι άλλες Οργανώσεις της Νεολογίας. Αυτό το Συμβούλιο θα ήταν το καλύτερο όργανο για την ανάληψη του αγώνα μεταβολής της νοοτροπίας, μέσα στο ταχύτερο χρονικό διάστημα. Και πρέπει να σας επαναλό-

δω την παροίθησή μου ότι δεν είναι ανέφικτη, ούτε και πάρα πολύ δύσκολη η επιτυχία.

II. Η ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΤΟΥ 2000

Δε θα προχωρήσω σε άλλες αλλαγές, που είναι προϋποθέσεις για μια επιτυχή ανταπόκριση στην «Πρόκληση του 1992». Περιορίζομαι στην παραπάνω, που είναι ζωτική. Γιατί πρέπει να πω στους νέους Έλληνες μερικές βασικές σκέψεις και για την «Πρόκληση του 2000», την «Πρόκληση του 21ου αιώνα».

Τι εννοούμε με την πρόκληση αυτή; Εννοούμε τούτο: ότι η πρόοδος της σύγχρονης τεχνολογίας είναι τόσο μεγάλη, τόσο επαναστατική, ώστε η ανθρωπότητα θα θραθεί σύντομα στο σταυροδρόμι της δυνατότητας να δημιουργήσει ένα πραγματικό παράδεισο για όλους τους λαούς ή να καταστρέψει τη ζωή πάνω στον πλανήτη.

Το «κυρίαρχο» κράτος

Εάν διατηρηθεί ο θεσμός του «κυρίαρχου» κράτους, εάν διατηρηθεί η διαίρεση του κόσμου σε Υπερδυνάμεις και μικρά κράτη, η καταστροφή θα είναι αναπόφευκτη. Και δεν αναφέρομαι μόνο στον πυρηνικό πόλεμο, Υπάρχει κι ο κίνδυνος της πιο αργής σε ρυθμό, αλλά εξ ίσου θάλασης και ολοκληρωτικής καταστροφής του φυσικού περιβάλλοντος.

Η ραδιενέργεια δε γνωρίζει εθνικά σύνορα. Τα στοιχεία στα πυρηνικά εργαστήρια του «Θρη Μάιλε Άιλαντ» στις ΗΠΑ και του Τσέρνομπίλ στη Σοβ. Ένωση αποτελούν την πικρή επιβεβαίωση της αλήθειας, ότι τα σύνορα καμιά χώρας δε μπορούν να εμποδίσουν τη ραδιενέργεια να περάσει πάνω απ' αυτά και να επιφέρει τα καταστρεπτικά της αποτελέσματα.

Αλλά και η προαγείωση του μικρού αεροπλάνου του Μπίτας Ρουσσ στην Κάκκινη Πλατεία της Μόσχας αποδεικνύει πόσο είναι αδύνατο τα εθνικά σύνορα να εμποδίσουν τη σύγχρονη τεχνολογία να τα παραβιάσει!

Και φυσικά δεν είναι μόνο αυτές οι μορφές της νέας τεχνολογίας, που καθιστούν τα εθνικά σύνορα ουσιαστικά ανύπαρκτα. Οι ποταμοί και οι λιμένες της Ευρώπης και

των ανεπτυγμένων χωρών μεταφέρουν βιομηχανικά λύματα, που δε σβάνονται επίσης τα σύνορα ούτε της Εηράς, ούτε της θάλασσας. Η μόλυνση της ατμόσφαιρας με το διοξείδιο του άνθρακα, που προέρχεται από την καύση του κάρβουνου, του πετρελαίου και του φυσικού αερίου, απειλεί να αυξήσει σε λίγα χρόνια τη θερμοκρασία του πλανήτη κατά 4,5 βαθμούς Κελσίου. Η καύση άλλων χημικών ουσιών δημιουργεί τον κίνδυνο του όζοντος και η όξινη βροχή προκαλεί καταστροφές ανεπανόρθωτες στα δάση, στις ποσότητες πόσιμου ύδατος κτλ. Το φυσικό περιβάλλον κινδυνεύει από παντού!

Σήμερα από τους πυρηνικούς ανταγωνισμούς των δύο Υπερδυνάμεων απορροφούνται τόσος πόροι, ώστε και για τις δύο να δημιουργείται πρόβλημα οικονομικής επιβίωσης. Και είναι ευτύχημα ότι οι συμφωνίες Ρήγκαν - Γκορμπατσώφ του πέρασμένου Δεκεμβρίου αποτελούν την πρώτη εκδήλωση συνειδητοποίησης από τις δύο Υπερδυνάμεις του κινδύνου, που τις απειλεί. Εάν αντίθετα οι πόροι αυτοί μπορούσαν να διατεθούν στην οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη, θα ήταν από τώρα δυνατή η απαρχή ενός παραδείσου για όλη την ανθρωπότητα.

III παραγόμενα κυβέρνησης

Κάτω από τις συνθήκες αυτές για να επιβιώσει ο άνθρωπος χρειάζεται να τεθεί η σύγχρονη τεχνολογία και ιδίως η παραγωγή και διακίνηση της πυρηνικής ενέργειας κάτω από τον έλεγχο μιας π α γ κ α σ μ ι α ς Α ρ χ ή ς, μιας κ ν ι α τ ι α ς κ υ β ε ρ ν η σ η ς για ολόκληρο τον πλανήτη.

Η Αρχή αυτή μπορεί να ξεκινήσει από τον ΟΗΕ, εάν του δώσουμε εκτελεστικές αρμοδιότητες και ειδικότερα αν του αναθέσουμε τον έλεγχο της παραγωγής και μεταφοράς της πυρηνικής ενέργειας, ως και των άλλων παραγόντων, που επηρεάζουν αποφασιστικά το περιβάλλον.

Εάν παραμείνει το καθεστώς των ανεξάρτητων κρατών, οποιαδήποτε συμφωνία των Υπερδυνάμεων για τον έλεγχο της πυρηνικής ενέργειας θα αναστραπεί κάποτε π.χ. από ένα τρελλό ηγέτη μιας «ανεξάρτητης» χώρας, που για να προβάλλει το μεγαλείο της προσωπικότητάς του θα εξαπολύσει μια πυρηνική βόμβα εναντίον μιας

-εχθρικής- μεγάλης πόλης, οπότε σε συνήθεια θάχουμε το γενικό πόλεμο — τη γενική καταστροφή.

Το «κυρίαρχο κράτος» είναι ήδη υπόθεση του παρελθόντος. Βασικός θεσμός της ανθρωπότητας επί αιώνες έχει ξεπεραστεί σήμερα από την επαναστατική πρόοδο της τεχνολογίας. Έτσι συνήδη στην αρχαιότητα με την «Πόλη», Έτσι συνήδη μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο με τις «Αυτοκρατορίες». Γι' αυτό η πρόκληση του 2000 σημαίνει την προετοιμασία μας για την παγκόσμια κυβέρνηση και όχι δόξαια για το γενικό άλστρο.

Ο ρόλος της Ελληνικής Νεολαίας

Η ΕΟΚ είναι απλό ένα μεταβατικό στάδιο της νέας οργάνωσης της ανθρωπότητας. Χαιρισμένη σήμερα η Ευρωπαϊκή ήπειρος σε ανεξάρτητα κράτη δε μπορεί να εξασφαλίσει ούτε την άμυνά της, ούτε την οικονομική της ανάπτυξη.

Πρέπει επομένως και οι Έλληνες μέσα στα πλαίσια της ΕΟΚ, να ενδιαφερόμαστε για την πληρέστερη και χωρίς περιπτώσεις κλυδωνισμούς μετάδοση στη νέα μορφή διακυβέρνησης του πλανήτη. Και φυσικά με τρόπο, που να εξασφαλιστεί ταυτόχρονα και η εθνική μας ταυτότητα.

Τα προβλήματα αυτά είναι προβλήματα της γενιάς μας στο σύνολό της. Αλλά βασικό της νεολαίας μας και των γενιών που θα ακολουθήσουν. Η Ελληνική Νεολαία πρέπει να παίξει ένα σημαντικό ρόλο μέσα στην ΕΟΚ, για τη σωστή επίλυσή τους.

Και για να επιτύχει, θα πρέπει να μην αφήσουμε το «ανάδελφο» έθνος των δέκα εκατομμυρίων, να εξουθενωθεί από το μεγάλο δημογραφικό κίνδυνο, που ήδη το απειλεί.

Το «Εθνικό Συμβούλιο Νεότητος» πρέπει να ασχοληθεί και μ' αυτά τα θέματα, χωρίς αναβολή έστω και αν ακόμα αυτά δεν έχουν συγκινήσει τη νεολαία μας. Γιατί στην ιστορία της ανθρωπότητας 10, 20, 30 χρόνια δεν σημαίνουν τίποτα. Είναι απλό ιστορικές στιγμές.

ΙΙΙ. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΤΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Γιαμίζω ότι πρέπει να τελειώσω εδώ. Δεν αγνοώ θέ-
ματα το πλήθος των άλλων προβλημάτων, που πρέπει να
λυθούν, αν θέλουμε να ανταποκριθούμε με επιτυχία στις
δύο «Προκλήσεις». Αλλά ο χρόνος απαγορεύει τη μεγα-
λύτερη επέκταση της σκέψης μου.

Γι' αυτό και συνομίζω: Επιχείρησα, επιφειλούμενος του
Φεστιβάλ της ΕΣΔΗΝ, να στρέψω την προσοχή της Νεο-
λαίας μας στις δύο μεγάλες Προκλήσεις,
από τις οποίες εξαρτάται η επιβίωσή μας, το μέλλον μας,
ως και η διατήρηση της εθνικής μας ταυτότητας στον κό-
σμο, που έρχεται. Η δεύτερη αφορά και την επιβίωση, το
μέλλον όλων των λαών της Γης.

Η ελληνική σκέψη έδωσε στο παρελθόν τη γραμμή και
τις προτεραιότητες δράσης στην ανθρωπότητα, για την
ιστορική της πορεία. Θέλω να πιστεύω, ότι οι σημερινοί
νόμοι της Ελλάδας δε θα αδιαφορήσουν να φανούν αντι-
ξιοί της μεγάλης πολιτιστικής τους κληρονομιάς. Και θα
το επιτύχουν, αν πει ο ένας στον άλλο: «Στάσου πλάι
μου».

Σας ευχαριστώ

